

«ΕΦΥΓΕ» Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΛΥΤΡΑΣ

Τετάρτη 29 Αυγούστου 2018, ο Περικλής Λύτρας έκλεισε οριστικά τα μάτια σε αυτή τη ζωή, μετά ένα μήνα νοσηλείας στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας. Μετέβη στην αιώνια **«ένθα ουκ έστι πόνος...»**. Ο πόνος όμως κάτω στη γη πολύς. Η οικογένεια δεν μπορεί να το **σηκώσει**. Οι φίλοι, οι συνεργάτες, οι γνωστοί, συγκλονισμένοι μπροστά στο γεγονός. **«Όντως φοβερότατον το του θανάτου μυστήριο»**. Ο θάνατός του άδικος κατά τα ανθρώπινα, πρόωρος και χωρίς καμία απάντηση στα πολλά γιατί.

Ποιός αλήθεια υπήρξε ο Περικλής Λύτρας; Εύκολο κανείς να μάθει ανατρέχοντας στο διαδίκτυο. Επειδή όμως, κατά τον Antoine Saint – Exupery, **οι μεγάλοι αρέσκονται στους αριθμούς**, ο Περικλής διέθετε πλούσιο βιογραφικό. Συγγραφή βιβλίων, δημοσιεύσεις άρθρων, έρευνα και πολλά ακόμη, αναλυτικά το βιογραφικό στον ακόλουθο [σύνδεσμο](#).

Πιστεύω όμως αυτές τις στιγμές αξίζει να σταθεί κανείς στον άνθρωπο και όχι στον επιστήμονα, στον επαγγελματία. Κατά τον Πλάτωνα **«πάσα τε επιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης και της άλλης αρετής, πανουργία, ου σοφία φαίνεται»**. Στον Περικλή Λύτρα δεν υπήρξε ο χωρισμός αλλά η ταύτιση της αρετής με την επιστήμη. Η θέση του αντιπρύτανη στο ΤΕΙ Αθήνας και νυν Πανεπιστήμιο δυτικής Αττικής και τα γενικότερα αξιώματα, εντός και εκτός του Πανεπιστημίου, δεν τον άλλαξαν, δεν τον αλλοτρίωσαν, παρέμεινε γνήσιος και αυθεντικός. Συνεργάστηκα μαζί του αρκετά και αυτό άφησε σε μένα το στίγμα του. Αφουγκράζεσαι την αρετή, μετράς (κατά το δυνατόν) την ταπείνωση του ανδρός και διαπιστώνεις το εκτόπισμα. Φιλικός, σοβαρός και μετρημένος. Στην εποχή που όλα μετρώνται και αποτιμώνται με το κέρδος. Στην εποχή της κρίσης των αξιών, των οραμάτων και της ευγενούς άμιλλας ο Περικλής Λύτρας στόχευε ψηλά, εμπορούμενος από ιδανικά που δεν τα άγγιζε η αλαζονεία και δεν τα αλλοίωνε το κυνήγι πρόσκαιρων κατακτήσεων. Υπερέβαινε εαυτόν και θεωρούσε αξία ζωής την υπαγωγή του προσωπικού στο γενικό. Αυτό εξάλλου αποτελεί ιδίωμα του πραγματικού ηγέτη και υπήρξε χαρακτηριστικό του. Άκουσε πολλούς και υποστήριξε περισσότερους.

Η απώλεια ενός ανθρώπου προξενεί πόνο και μας κάνει φτωχότερους. Αυτή η φτώχεια μετριάζεται και ο πόνος παρηγορείται, όταν η **έξοδος** του ανθρώπου από τη γη αφήνει παρακαταθήκες, στάσεις ζωής. Ο Περικλής μας αφήνει πολλά, θα υπάρξει μέσα από το έργο του, θα τον βλέπουμε στα βιβλία και θα τον ζούμε, από το παράδειγμα...

«Ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν» (προς Εβραίους, 13,14)

Η εδώ ζωή του Περικλή ήταν προετοιμασία για την μέλλουσα. **Εκεί** μετράνε οι πράξεις, η φιλαδελφία, η αγάπη. Ευρισκόμενος λοιπόν ενώπιον του δικαιοκρίτου Θεού αυτά παραθέτει.

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος αναφέρει: **αγάπη που δεν διακονεί δεν μπορεί να λογίζεται αγάπη και όταν φθάσουμε στην αγάπη, φθάνουμε στον Θεό**, ο Περικλής έφθασε στον Θεό με αποσκευές γεμάτες αγάπη.

Απλός σαν παιδί και σοφός σαν υπέργηρος αλλά, **επιλήψει γαρ με ο χρόνος διηγούμενον (Εβραίους 11,32)** και όντως δεν είναι αρκετός ο χρόνος για να σκιαγραφήσει και αποτυπώσει με ακρίβεια κάποιος τον καλό φίλο και συνεργάτη Περικλή.

Η σύζυγος, τα παιδιά θρηνούν και σίγουρα δεν υπάρχει κανένα αντίδοτο σε αυτό τον πόνο. Προτεραιότητα του Περικλή, πάντα η οικογένειά του. Δεν αντάλλαξε καμία κοσμική δόξα από την ενότητα της οικογένειας. Πιστός και απόλυτα δοσμένος σε αυτή. Η έλλειψη στη Σόνια και τα παιδιά αφόρητη, ασήκωτη. Πώς αλήθεια να **χωρέσει** κανείς τόση οδύνη !! πιο παρήγορο λόγο να αρθρώσει; Όταν όμως οι λέξεις είναι ανύπαρκτες να μετριάσουν τον πόνο, αναλαμβάνει ο Θεός αυτό το έργο. Μαθαίνει κανείς να ζει με την απουσία, παρούσες όμως πολλές αναμνήσεις και αυτές οι μνήμες δεν χάνονται ποτέ, αντίθετα θα αποτελούν το φως στο σημερινό αδιέξοδο.

Ευχόμεθα ο Θεός να κατατάξει τον Περικλή «εν σκηναίς αγίων...»

Χριστίνα Μαρβάκη

Διευθύντρια Σύνταξης